

GASTRONOM

1

HOTELOVÁ ŠKOLA
Frenštát pod Radhoštěm

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

2023/2024

Obsah tohoto čísla časopisu GASTRONOM:

1. Úvodní slovo vedoucí redakční rady
2. Chyběly jsme vám? My víme, že ano!
3. Mikulovské patálie třídy H4
4. Do Českého Švýcarska společně s VŠB-TUO
5. Exkurze třídy CR4 do studia ČT
6. No backpack day
7. Zábavné praxe třídy H4
8. NECH HO RŮST!
9. Exkurze do vily Tugendhat
10. Halloween na DM 🍠
11. ERASMUS „Poznáváme Řeckou gastronomii“
12. Stáž ve Švýcarsku
13. Reportáž z Labutího jezera
14. Překvapení

Úvodní slovo vedoucí redakční rady

Milí čtenáři,

již od roku 2012 na naší hotelové škole vydáváme časopis Gastronom, který je výsledkem kreativity a spolupráce žáků a pedagogů školy. Obsah jednotlivých čísel se liší, vždy se snažíme ztvárnit život na hotelovce jako v pulsujícím světě mladých lidí, tak aby si každý čtenář udělal představu o pestrém životě středoškoláka.

Jako vedoucí redakční rady dohlížím na zpracování časopisu, navrhuji vhodná témata a vybízím k zapojení. Ovšem tato práce by byla marná, kdyby neexistovali aktivní spolupracovníci. Velmi si proto cením práce svých redaktorek, které opravdu s nadšením přistupují ke každému připravovanému číslu. A musím říct, že i tentokrát to stojí za to!

Děkuji Maki (Markétě Hlavičkové) a Kiki (Kristýně Pištekové), které v tomto školním roce zakončí své vzdělávání maturitní zkouškou a předají žezlo redaktorství dál.

Chcete je nahradit? Chcete navázat na jejich práci? Neváhejte se u mě přihlásit a vyzkoušet si publicistiku v praxi.

S pozdravem

Mgr. Simona Káňová

Chyběly jsme vám? My víme, že ano!

Zdravím vás, soudruzi, soudružky a soudružčata! Já moc dobře vím, že bez nás nemůžete žít, a právě proto vám přinášíme nové číslo časopisu Gastronom, a to právě 1. číslo pro školní rok 2023/2024.

S těžkým srdcem vám ale bohužel musíme něco oznámit. Tohle je předposlední číslo Gastronomu, které od nás uvidíte. Trhá vám to srdíčko stejně jako nám? Každopádně, tento rok spolu s Kikinkou maturujeme (a snad i zmaturujeme *mrk mrk*) a poté vás nejspíše napořád opustíme, tak si tato poslední dvě vydání spolu užijme naplno!

A nebojte, já nezapomínám, a tak tady pro vás mám i předposlední morbidní fakt, a to právě jeden o pánovi jménem Issei Sagawa. Tenhle pán byl, jak jste určitě čekali, kanibal, ale ne jen tak obyčejný. Ze svého činu udělal mangu (komix) a když si trochu zabrouzdáte internetem, najdete minimálně její přepis, kde je velmi detailně popisováno úplně *všechno*. Věděli jste taky, že se díky tomuhle stal až do své smrti minulý rok celebritou? No jo, japonská společnost. ♥

A teď ještě pár milých slovíček od Kikinky.

Ahoojte čtenáři a čtenářata!!! Vaše ekologická tetička Kiki je zpět a plná nadšení do práce a učení! Doufám, že jste si pořádně užili prázdniny, protože už nám zase na pár měsíců bude dělat společnost krutá realita v podobě.. školyyy. Ale od toho jsme tu já, Makísek a samotný Gastronom, abychom Vám ten teror zpříjemnili. Jak už naše milované strašidýlko oznámilo, tohle je dost pravděpodobně náš poslední školní rok. Čeká na nás totiž další důležitá životní zkouška a je jen na nás, jak se k ní postavíme. Teď zním jako nějaký motivační coach, že?

Tradičně Vás ještě poinformuji o svém životě. Stále uklízím paneláčky, takže má nabídka leštění výtahových zrcadel nebo klepání koberců stále platí. Mezi mé záliby stále patří ranní cesty autobusem, čtení, chození na procházky s naším malým ledním medvídkem a nově cokoliv, co se týká zombie apokalypsy (The Last Of Us, The Walking Dead, Resident Evil..).

Věřím, že se Vám letošní číslo Gastronomu bude líbit a PAPAAAAAAA!

Mikulovské patálie třídy H4

Jak lépe začít školní rok než výletem na Moravu? Nijak!

Naše nechvalně známá třída H4 se ve dnech 18. 9. - 20. 9. vypravila do Mikulova a jeho okolí. Protentokrát vám tento výlet ale neshru já. Bude to někdo, koho ještě neznáte, a jsem si jistá tím, že si jej na první pohled zamilujete.

„Takže čau, já jsem Hodan a rád sýry hlodám. A taky jsem si moc oblíbil cestování od chvíle, co mě Maki adoptovala ze sekáče. Byl jsem už i v Luhačovicích a Plzni, ale tento výlet byl úplně můj první. Měl jsem šanci se podívat na jižní Moravu do Mikulova s třídou H4.

Cesta tam byla moje první cesta vlakem, no a řeknu vám, vlaky jsou super. Nevěděl jsem, že tak dlouhá cesta může být tak pohodlná a rychlá. Na mých potkaních tlapkách by to trvalo snad roky!

Hned, co jsme dorazili do Mikulova, tak si všichni šli odložit jejich těžkou bagáž do informačního centra a pak mě čekala moje první túra (nebo spíše mini-túra) v životě! Šli jsme na tzv. Kozí hrádek. Ten název mi přišel trochu zvláštní, protože jsem tam neviděl žádné kozy. Naopak tam ale byl nádherný výhled na celý Mikulov!

Pak jsme se vydali na Svatý kopeček a wow, já málem odletěl! Hrozně tam foukalo, ale já se držel zuby drápky a cítil se jako takový ti pánové s létacími obleky. Takový ti, co vypadají jako vakoveverky, vždyť víte, co myslím! (Zatím nejsem zrovna světaznalý potkan a nevím, jak se jim říká.) To ale nebyl konec! Prohlédli jsme si ještě okouzlující zahrady Mikulovského zámku, v nichž jsem mimochodem málem při focení spadl do kašny kvůli silnému větru.

Poté následovala cesta do vesničky Bavory, kde jsme byli ubytovaní. Byly tam moc pěkné pokoje a taky jsem poprvé spal na palandě! Byl docela zážitek každé ráno seskakovat dolů, ale to je z trochu jiného soudku!

Tento den byl speciální ještě jednou věcí, a to večerní řízenou degustací vína. Jakožto potkánek víno nepiju, moc mi nechutná, ale bylo moc fajn se o něm něco dozvědět a byl jsem moc rád, že ostatním víno jejich chuťové buňky uspokojilo... Chválu jsem slyšel hlavně na jejich Veltlínské zelené, Pálavu a Frankovku rosé. A já si užil mošt, sýry a moc příjemně strávený čas s novými lidmi!!

Když jsem se přejedl a vyspinkal se do růžova, probudil jsem se ráno v domněnání, že se celý den budu jen válet a dojídat ty sýry, ale ne! Šlo se na dlouhý předlouhý výlet Pálavskými vrchy.

Viděli a prošli jsme toho spousty, a i když jsem se celou dobu nechával nést v levé kapse bundy, pociťoval jsem únavu dvounožců kolem sebe. Cítil jsem ale i jejich nadšení, když jsme došli na nějakou nádhernou vyhlídku. A že jsme jich viděli hodně! Jakby ne, když jsme za celý den ušli bezmála 20 kilometrů!

Navštívili jsme vše od Stolové hory, přes Sirotčí hrádek (Zase nerozumím tomu názvu. Proč tam nebyli žádní sirotci?), pokračovali jsme k Děvínu a při naší výpravě tam mě zaujalo něco, co je prý zatopená vesnice s názvem Mušov, ze které nad hladinou zůstal jen kostel a pár stébel trávy. (Domnívám se, že tam straší duchové nejen mých potkaních předků.) Nakonec jsme se ještě podívali na zříceninu hradu Děvičky a poté se vydali zpět do civilizovaného světa. Za tento výlet jsem se vyvinul a přišel na to, že nejsem sportovní typ.

Ten kousek civilizovaného světa mě ale jakožto potkánka tak úplně nepotěšil. Ve vesnici Klentnice jsme totiž navštívili muzeum kávy, a jak je všem známo, my potkani kávu v lásce tak úplně nemáme. Milovníci kávy si to tam ale užili a mohli si prohlédnout například staré kávovary, obrovskou sbírku hrníčků, a ti největší kafaři z nich si po prohlídce muzea zašli také do kavárny Café Fara. Káva tam byla prý naprosto výborná, stejně tak i zákusky a relaxační zóna.

Po náročném dni jsme se vrátili do Bavor, já se nacpal sýry a šel do hajan.

A nastává den 3., den našeho návratu, ale nemůžeme se celý den jen vracet domů! Na programu jsme měli místo, na které jsem se vždycky chtěl podívat.

Lednicko-valtický areál ve mně vzbudil zájem o zámky a architekturu. Kdo ví, možná díky tomu vytvořím nový div světa! Ale dost o mně a pojďme si povídat o výletě.

Zámek jsme si prohlédli jak zvenku, tak zevnitř za doprovodu naší průvodkyně. Byla to mladá sympatická paní, která svůj výklad vedla moc hezky a také dobře pracovala s hlasem, ale nedostatkem bylo to, že stále odbíhala od zámku k zámeckým zahradám a moc jsme se toho nedozvěděli například o brnících v jedné z místností. Já mám rytíře hrozně rád, takže mě to zklamalo!

Po prohlídce jsme si sami mohli projít zámecké zahrady, a nebo si zajít na oběd. Tuto variantu jsem zvolil já, protože po třech dnech bez pořádného oběda mi pořádně vyhládlo! Rozhodování bylo velmi náročné, nakonec jsem ale před předraženým smaženým sýrem zvolil bramborové knedlíky s uzeným a zelím. Zelí já moc rád, snědl jsem to všechno!

Bohužel, tady naše cesta končí, mí milí dvounozí soudruzi. Navrátili jsme se domů a já chci ještě říct, že jsem moc rád za to, že jsem s vámi mohl strávit pár skvělých dnů. Děkuju H4!"

PS: Taky jsem s nimi byl na pivo, bylo moc dobré a jsou to fajn, jak se tomu jen říká... Chábrí!

Maki H., vaše milované redaktorské strašidlo ♡

Do Českého Švýcarska společně s VŠB-TUO

Spolupráce naší školy s Hornicko-geologickou fakultou VŠB-TU Ostrava pokračuje i v tomto školním roce. Žáci tříd CR2, H2 a CR1 se tak poprvé zúčastnili společné týdenní odborné exkurze, kterou pořádala univerzita. Program byl náročný, za celý týden jsme ušli asi 50 km, ale určitě to stálo za to.

1. den - přejezd autobusem do Děčína (650 km), návštěva kaolinového dolu v Nevřeni
2. den - pěší túra na Děčínský Sněžník a zpět do Děčína pod vedením Ing. Jakuba Šafránka z národního parku České Švýcarsko
3. den - pěší túra Labskými pískovci kolem Jetřichovic, Pravčická brána
4. den - státní zámek Velké Březno, Vísecká rychta, Panská skála, městečko Úštěk
5. den - Děčín, Terezín, cesta domů

Poděkování patří prof. Ing. Marschalkovi, Ph.D., že nám tuto možnost cestování nabídl a my jsme ji zrealizovali. Ještě jednou díky.

Mgr. Vladimíra Mertová

Bylo 5:32 a náš výlet právě začal. Sice celkem nekřesťanská hodina, ale plní nadšení jsme už jeli vstříc novým zážitkům. Jakmile jsme se potkali i se zbytkem skupiny, hned byla veselejší nálada, připojili se k nám i vysokoškoláci a středoškoláci z jiných škol. Celý výlet byl zaměřen na geologii, takže již v autobuse jsme si vyslechli spoustu zajímavostí o krajině, kterou jsme projížděli.

Při cestě do Děčína, kde jsme se měli ubytovat, jsme měli naši první zastávku v kaolinovém dole, kde se natáčela pohádka Čertí brko. Po chvíli v podzemí jsme promrzli, pár z nás se začalo třepat a bylo tam i pár modliček, kteří si přáli mít teplejší oblečení. V tomto dole se prý dokonce pořádala svatba, nevím teda, jaký člověk nebo spíš yeti by si dělal svatbu v podzemí, ale nesudme. Konečně Děčín a naše ubytování! Byli jsme řádně utahaní z cesty a chtěli si odpočinout.

Ale jeli jsme přece za přírodou! Hned další den jsme se podívali do NP České Švýcarsko, kde nás poctil svou přítomností jeden ze správců parku. Rozsáhlá oblast se stromečky a mechy ne každého zaujme, ale mě se to líbilo, sice výkladu o kamenech a

skalách jsem rozuměla asi tak jako němčině, ale bylo to obohacující. Ve středu jsme se podívali do jiné oblasti národního parku, která byla do základů vypálená, jako by se tam odehrála bitva.

Nakonec jsme se ve čtvrtek podívali na Panskou skálu, kde foukalo tak silně, že jsme si museli držet i kamarády, aby nám neuletěli. Na Panské skále se natáčela Pyšná princezna. Pokud máte rádi lezecké stěny, tak vás to bude bavit, jestli tam někdy

zavítáte - velké hranoly blízko u sebe, když jste po nich vyšplhali nahoru, tak jste mohli vidět jezírko a otevřely se vám krásy okolních vesnic. Poslechli jsme si něco o zkamenělinách a taky jsme je tam hledali, jelikož kdysi tam vše bylo pod vodou a někteří živočichové nebo rostliny tam hold zkameněly.

Samozřejmě, že jsme navštívili ještě pár zajímavých míst, ale to byste se nedočetli konce, kdybych měla vše popisovat.

Poslední zastávka byla v Terezíně. Nevím, jestli nám tím něco chtěli naznačit, třeba že zlobíme nebo tak, ale bylo to dost děsivé na to, abych byla hodná. Velké desky s tisíci jmény a taky celé rodiny napsané pod sebou, nebylo to nic příjemného, pak spalovna mrtvol a nakonec přímo koncentrák, kde jsme se dozvěděli historii Terezína. Byla to nejdříve pevnost, pak věznice a potom tedy i koncentrák. Velká louka se spoustou náhrobních kamenů nebo také pitevna byly dost do mysli zarývající se.

Líbila se mi nevinnost dětí, které u památníku sbíraly kaštiny.

Konečně jsme dorazili domů a vyčerpáním jsme sladce usnuli.

Ludmila Horáková, H2

Exkurze třídy CR4 do studia ČT

Dne 10. 9. se třída CR4 za doprovodu paní učitelky Ranochové a paní učitelky Adamcové vydala na dobrodružnou cestu do Ostravy.

Proč, ptáte se zvědavě? Nu, já vám s radostí odpovím, milí čtenáři. Vydali se totiž do studia České televize, kde jim v 9:30 začal program s průvodkyní, která je provedla zákulisím dvou natáčecích studií skrz naskrz a pomohla jim pochopit fungování celého tohoto místa.

Podívali se do technických místností, mohli se postavit před kamery a zkusit si práci moderátora (pozn. Miriam Malinové: „Paťa tentokrát nic nodopatil a byla by z něj naprosto skvělá rosníčka. Snad bude v budoucnu moderovat počasí.“) nebo třeba vyzkoušet zvláštní efekty, které se dají při natáčení pořadů používat. *Zaslechla jsem, že Miri při tomto sežral krokodýl, ale vypadá živá a zdravá. Něco mi tady nehraje.*

Dozvěděli se také, jaké z pořadů České televize se odtud vysílají a někteří z nich si možná i vyhlédli jejich budoucí povolání.

Celý den si prý neskutečně užili a tuhle exkurzi by doporučili i dalším třídám.

Maki H., vaše milované redaktorské strašidlo ♥

No backpack day

Dne 18. 9. se u nás na škole rozmohl takový nešvar - nikdo si s sebou nevzal svůj školní batoh! Proč ale? Protože to bylo v ten den zapovězeno!

No backpack day je přesně to, co z názvu vyplývá - den bez batohů, a my protentokrát přeskochíme zbytečné kecání a raději si ukážeme kreativní nápady našich žáků i učitelů, kteří se do tohoto dne zapojili.

Maki H., vaše milované redaktorské strašidlo ♡

Zábavné praxe třídy H4

Třída H4 se na praxích NIKDY nenudí, to je jasné. Jak to děláme? To je dobrá otázka. Řekněme, že na tom mají velkou zásluhu naše mistrové - paní Eliášová a paní Ranochová. Vždy si pro nás umí vymyslet něco zajímavého. Třeba naposledy na našich praxích jsme nacvičovali na raut u praktické maturity. Zkoušeli jsme dělat různé druhy sushi, minipizzy a dodnes pro mě neznámé kuličky z rýžové mouky a karamelu. A je mi ctí Vám ukázat, jak to dopadlo - jak jinak než na fotkách.

Kiki Pišteková, vaše milovaná redaktorka ☘

NECH HO RŮST!

Akce „Nasaďte si svůj strom na Velkém Javorníku u Frenštátu pod Radhoštěm“ se konala v pátek 13. 10. 2023 a zúčastnilo se jí 77 žáků naší školy. Žáci obdrželi ryče, rukavice, 15 stromků do dvojice a s úsměvem se vydali do velkého kopce je zasadit. Sázání probíhalo pod dozorem pracovníků Biskupských lesů, kteří navíc zúčastněným během přestávek předávali zkušenosti ze své práce a informace o zvěři žijící v našich lesích.

Žáci měli úžasnou příležitost udělat něco pro sebe a budoucí generace. I jeden vysazený stromek nám v budoucnu zajistí výrazné zlepšení životního prostředí, poskytne kvalitní hnojivo, zdravé plody, dřevo a zabrání velkému vymírání hmyzu a ptáků ve světě.

Závěrem, i když se jednalo o pátek třináctého, žáci si sázání bez úhony užili a domů si odnesli dobrý pocit z ochrany přírody, ale i upomínkové předměty.

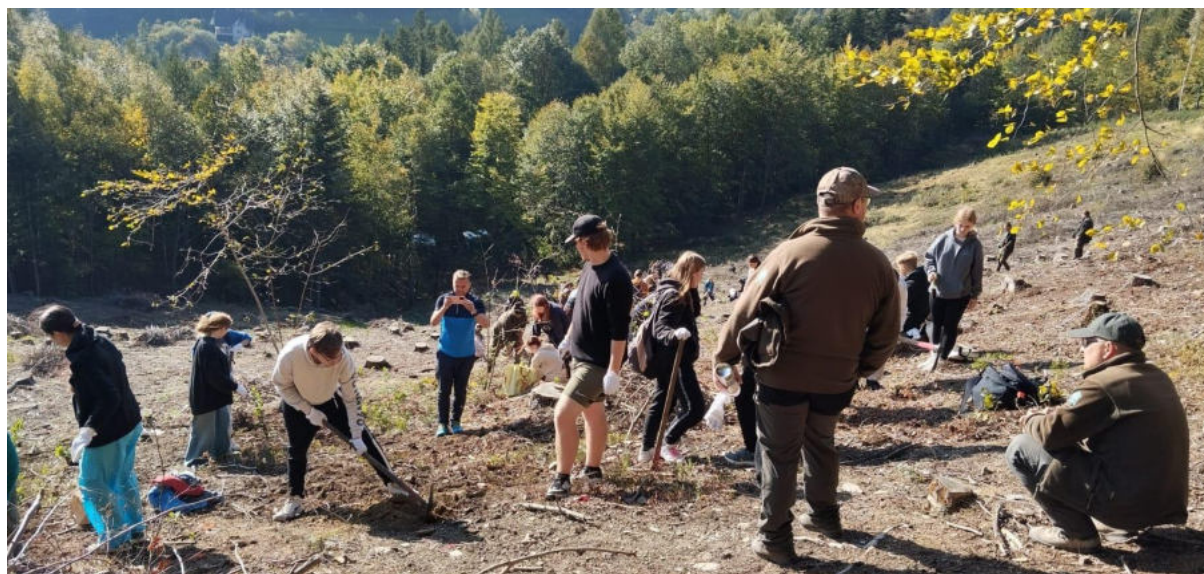
A my jsme si pro vás připravili ještě pár poznámek od žáků, kteří byli součástí akce.

„Vážně jsem nečekal, že na hotelovce někdy půjdu sadit stromy na Javorník. No, už to tak asi bude a ten den byl fajn.“

„Osobně mi to ze začátku přišlo hrozně stupidní. Proč bychom měli jít prostě sadit stromy? Nakonec jsem si ten den ale užila a možná bych to i někdy zopakovala.“

„Mně se to líbilo hodně. Ráda jsem v přírodě a tohle byl dokonce způsob, jak v ní být a ještě jí nějakým způsobem pomoci.“

Pozn.: Lorax je na všechny osoby, ať už dívky, chlapce či další nespecifikovaná pohlaví, které sadí stromy, velice hrdý. Keep it up homies!

Maki H., vaše milované redaktorské strašidlo ♡

Exkurze do vily Tugendhat

Vila Tugendhat, postavená v letech 1929 - 1930 německým architektem Ludwigem Miesem van der Rohe, je první objekt moderní architektury v České republice a památkou UNESCO. Je označována za nejvýznamnější předválečné dílo Miese van der Roheho, který je také považován za otce moderní architektury 20. století. Najdeme zde 5 prohlídkových okruhů (základní okruh, propojení zahrad vily a Low-Beer, vila zvenku, rozšířený okruh a zahrada a expozice)

Žáci tříd CR3 a CR4 měli to štěstí se tam jet podívat při odborné exkurzi do Brna. U toho si ještě stihli projít centrum Brna a hrad Špilberk s prohlídkou kasemat.

Více Vám k tomu poví Tereška Doležalová z CR3.

Dne 4.10. 2023 v 6:45 odjel autobus směr Brno. Tak si to vysnili všichni, samozřejmě bylo zpoždění veškerých autobusů a než kdesi cosí, tak jsme z Frenštátu vyjeli v sedm. Do Brna jsme dorazili v 10:00, kde si nás u radnice přebrala bezvadná paní průvodkyně a vyprávěla nám o veškerých pověstech z Brna. A že jich má Brno požehnaně. Třeba o tom drakovi, který je ve skutečnosti krokodýl. Pověděla nám o centru Brna a poté nás vyzvedl pan autobusák a vezl nás k Vile Tugendhat, kde jsme měli domluvenou prohlídku od 11:00. Tam

nás paní průvodkyně provedla po celé Vile, vysvětlila nám, jak to tu tehdy chodilo a celou historii této UNESCO památky. Prostě krása nádhera, nic nemohu vytknout.

Dále naše cesta směřovala na hrad Špilberk, kde jsme se procházeli v kasematech. Byla tam dost zima, i mé ledviny se později ozvaly, ale co čekat, když jsme se procházeli v podzemí. Paní průvodkyně byla též suprová, dokázala bych ji poslouchat několik hodin v kuse a nijak bych si nestěžovala.

Při zpáteční cestě do Frenštátu jsme se ještě stavili na Rohlenku, protože nikdo z nás si nevzal jídlo na celý den, tak jsme se jeli pořádně nablábnout a poté jsme si užívali zpáteční cesty až do Frenštátu, kam jsme dojeli okolo šesté hodiny. Za mě to byl skvělý den.

Kiki Pišteková, vaše milovaná redaktorka ☺ a Teri Doležalová, CR3

Halloween na DM 🎃

Halloween je tady, a spolu s ním i další strašidlácký večer na domově mládeže, kde se oslava tohoto původně keltského svátku stala už takovou tradicí.

Nemůže to být ale každý rok stejné, vidíte? Takže tento rok jsme Halloween oslavili mimo prostory DM a vydali se na děsuplnou cestu k paní vychovatelce na zahradu za hořící vatrou, špekáčky a stezkou odvahy v nedalekém lese.

Všichni z nás si připravili nějaký kostým. Ať už se do toho opřeli naplno, nebo si jen nakreslili pavučinku, přidalo to na atmosféře a také na zábavě pro každého z nás. Repertoár byl naprosto plný - od mrtvé nevěsty, přes nebožtíky, klauny nebo čarodějnice, až po cosplay na The Puppet z hororové hry Five Nights At Freddy's. Samozřejmě ten exot, co si tohle vzal, jsem byla já. ♡

Jak již bylo naznačeno, hřebem večera byla stezka odvahy, na jejímž konci nás čekalo sladké lízátkové překvapení a v jejím průběhu se někteří z nás pěkně vylekali, ať už šli ve dvojicích a nebo sami. (Myslím, že mé řeči o skinwalkerech tomu trochu napomohly.)

Tento večer byl úžasný, ale vraťte se se mnou ještě asi den nebo dva do minulosti, kdy se několik soudruhů a soudružek z internátu pustilo do výroby halloweenských ozdob a pořádně se při tom vyřádili. Vytvořili jsme dokonce i umrlce jménem Hektor.

Myslím si, že se celý Halloween perfektně vydařil a snad bude rok od roku lepší a lepší.

Maki H., vaše milované redaktorské strašidlo ♡

ERASMUS+ „Poznáváme řeckou gastronomii“

Po několika letech se na naší škola stala součástí ERASMUS +. To dalo žákům jedinečnou možnost vycestovat do ciziny, přesněji řeckého města Soluně. Na jaře vypuklo výběrové řízení, které obsahovalo pohovor z angličtiny, sepsání motivačního dopisu v angličtině a splnění několika kritérií, za která žáci mohli získat plusové body (jedním z kritérií bylo publikování ve školním časopisu muhehe).

Po dlouhém rozhodování našich učitelek vyšel finální verdikt. Na stáž se dostalo pouze 10 žáků. Pouze ti nejlepší z nejlepších. Mezi nimi jsem se objevila i JÁÁÁ! Jakožto člověk, který byl v tu dobu nejdál maximálně ve Vídni se třídou na základce jsem z toho měla extrémní radost. Ještě jednou děkuji paní Šilbachové, paní Nagyové a paní Tobolové za tuto úžasnou příležitost.

Náš cestovatelský tým se skládal z: Mě (Kiki), Terezky, Monči, Miriamky, Matyho, Romči, Hanky, Paři, Šárky a Naty. A nesmím zapomenout na naši milovanou paní učitelku Ranochovou, která pro nás byla takovou náhradní maminkou a vše zvládla na jedničku!

Ubytování jsme byli v hotelu Egnatia a stravu jsme měli zajištěnou ve třech restauracích (Kantouni, Akron a Marathos).

Každé ráno po snídani jsme šli na své pracoviště, kde jsme si mohli vyzkoušet jak se práce našeho oboru v Česku odlišuje od Řecka. A viděli jsme v tom solidní rozdíl. Já jsem pracovala na hotelu Egnatia Palace, asi 10 minut od našeho ubytování, společně se Šárkou a Natkou. Měli jsme možnost pracovat jako pokojské, na recepci nebo u snídání jako obsluha. Nejvíce se mi líbila práce pokojských. Byla s nimi sranda a mohla jsem se pokochat krásnými pokoji, které hotel nabízí.

Cestovní ruch měl praxi na našem hotelu Egnatia a byli buď na recepci nebo jako pokojské. Kuchaři a cukrářky byli v restauracích, ve kterých jsme později jedli. Práce moc nebylo, jelikož Řekové jsou hrozně "free", takže jsme stejně pracovali tak maximálně 3 hodiny denně a pak si užívali krásy Soluně.

V úterky, čtvrtky a víkendy pro nás organizace Erasmu vytvářela zajímavé aktivity. Mezi mé nejoblíbenější patřili: návštěva moře v Makedonii (poprvé v životě jsem byla u moře a bylo to BOŽÍ!), vojenská přehlídka na Den Ochi (nádherná přehlídka plná pyšných Řeků), návštěva vodopádů ve městě Edessy (nejnádhernější místo, na kterém jsem kdy byla), prohlídka

starého města (nádherná večerní procházka) a další. Na starost nás měla paní Šárka Čechová a paní Jolana (obě super baby).

Jiné dny byl program pouze v našich rukou. Stihli jsme toho opravdu hodně. Plachtili jsme pirátskou lodí po moři, navštívili muzeum iluzí nebo byzantské kultury, chodili na procházky po městě a šli jsme se podívat i na tradiční trhy, ale hrozně to tam smrdělo a všude byly zvířecí hlavy!

Náš dvoutýdenní pobyt jsme si užívali na 100%. Jinak to ani nešlo, protože jsme byli opravdu úžasná parta. Nedokážu si představit, že bych tam měla být s kýmkoliv jiným než s mými milovanými cestovateli. Nikdy nezapomenu na večerní setkání na č.105 nebo smích a vyprávění si všeho možného u večeří a nebo Miriamčino padání, či duhové náramky u Bílé věže. Ti lidičkové mi tak neskutečně přirostli k srdci, že to snad ani není možné a jsem neskutečně šťastná, že jsme pořád v kontaktu. Na konci naší stáže jsme každý dostali certifikát (europas).

Tímto článkem bych chtěla pozdravit Píťtí gang (Matyho, Pát'u, Terezku, Monču, Miriamku, Romču), Šárku, Naty a Hanku a paní Ranochovou! (rozhovor s nimi již v dalším díle Gastronomu)

Určitě doporučuji všem čtenářům, ať se na stáž zkusí přihlásit. Pro více info se za mnou nemusíte bát přijít.

"Myslím si, že dva týdny byly málo, s radostí bychom se tam vrátili. Sešel se tam úžasný kolektiv lidí, což bylo to hlavní, díky tomu bylo všechno o hodně lepší. Praxe jsme měli podle oborů a myslím, že to bylo pro všechny v pohodě (doufám :D) Paní učitelka byla taky úžasná, se vším nám pomohla a my jí také. Výlety po okolí jsme si moc užili, založili jsme píťtý gang a vzpomínáme na to s láskou<3" - Miriamka

„Skvělá stáž ve slunném Řecku s pozitivními a pohodovými lidmi, můžu jen doporučit.“ - Paťa

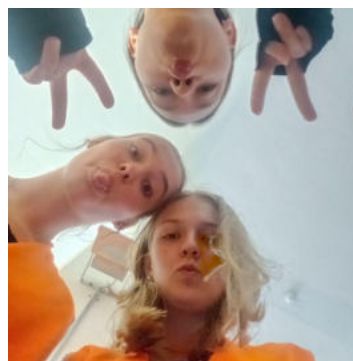
„V Řecku bylo fajn, bylo tam i krásně, vznikly tam i krásné básně o pikách a kárech, byli jsme v obrovských sálech, na hradbách i věžích, uvěřil bys stěží.” - Matty

Kiki Pišteková, vaše milovaná redaktorka ☘

Stáž ve Švýcarsku

Jak jste již mohli poznat z předchozího článku od mé milované kolegyně Kikinky, na naší škole se můžete zúčastnit dokonce několika zahraničních stáží, a to nejen v době školního roku. Několik studentů naší školy odjelo před koncem minulého školního roku na pracovní stáž do Švýcarska a já si pro vás připravila EXKLUZIVNÍ postřehy Andrey Godulové, žákyně třídy CR4. Ale to není vše! V článku se můžete těšit i na pár poznámek od Markéty Slovákové, která stáž ve Švýcarsku zažila také, nu a teď již neotálejme a pusťme se do toho!

„Hned na začátek, byla to pecka! První dva týdny z těch čtyř měsíců probíhaly tak, že jsme byli na škole ve Weggis v kantonu Luzern. Bylo to dost náročné, předem vás varuji; nejezděte tam, pokud neumíte dobře německy, nebo budete zmatení jako lesní včely. Kromě němčiny jsme se tam učili švýcarské standardy obsluhy, etiketu, nějaké základy sommeliérství,... Vše mi ale ulehčilo to, že jsem tam byla s Maky a dalšími super lidmi a nebyla jsem na to vše tak úplně sama. Spánkový deficit kvůli učení ale zažil každý z nás.

Po dvou týdnech se naše cesty ale rozdělily a všichni jsme odjeli do hotelů, kde jsme strávili zbytek naší stáže. Já skončila v hotelu Engstlenalp v obci Innertkirchen (kanton Bern), kde jsem pracovala jako pokojská a vypomáhala při obsluze. Volno jsem mívala 2 dny v týdnu, které jsem často využila naplno a chodila na túry do místních hor, anebo jezdila na výlety. Dokonce jsem se podívala do Milána, bože, ta pizza tam byla úžasná! No, ale zpátky k práci. Kolektiv byl fajn, pracovala jsem s takovou španělskou skorodůchodkyní a abych se s ní mohla domluvit, naučila jsem se kvůli tomu trochu španělsky. Každý den ráno jsme taky vyháněly krávy a večer jsem usínala za zvuků kravských zvonců.

Další super věc na Švýcarsku? JEZERA! JEZERA VŠUDE! Byla v nich modrá až tyrkysová voda a dokonce jsem jedno takové měla 7 minut chůze od hotelu. Voda měla asi 10°C, takže to na koupání sice nebylo nejlepší, ale co se dá dělat.

Ne až tak super věc? Můj hotel byl 1840 metrů nad mořem, takže jsem měla furt zalehlé uši a jak v ubytování, tak venku byla strašná zima. Povím vám, ještě jsem v životě neviděla, že by v červenci sněžilo a také jsem v červenci ještě nenosila kabát...až do mého pobytu tam.

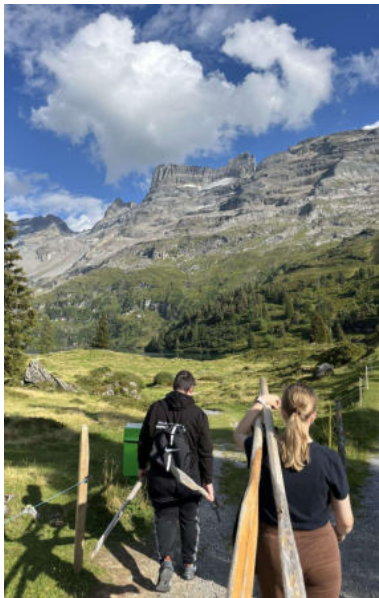

Jsem taky ráda, že jsem tam potkala skvělé lidi. Hraju volejbal a byla tam se mnou ještě jedna volejbalistka, se kterou jsem zažila spoustu fajn věcí. Můj oblíbený moment ale bylo pinkání melounem na jedné grilovačce.

A když jsem už byla ve Švýcarsku tak dlouho, měla by být jistota, že jsem i navštívila muzeum čokolády Lindt. Byly tam fontánky i obrovská fontána s čokoládou, čokolády vám tam padaly do rukou. Kdybyste se náhodou chtěli předávkovat čokoládou, jiné místo pro to neexistuje, protože tam si jí můžete vzít kolik jen chcete.

Ted' ještě pár posledních zajímavostí; nemají tam rohlíky, mají hrozně super COOP a autobusáky, úžasné sýry (pozn. Maky: „Vždyť ty sýry smrděly jak zapařené nohy a dobré taky nejsou.”), naopak odporné šunky (pozn. Maky: „Super šunky.”) a taky mají skvělé silnice a výplaty (pro ty, co by tam chtěli kvůli penězům).

Jestli tam chcete taky na stáž, připravte si pevné nervy na horší časy, ale jinak je to obrovský zážitek a stojí to za to.”

Maki H., vaše milované redaktorské strašidlo ♡

Reportáž z Labutího jezera

Zdravím vás, dámy, pánové a další stvoření u reportáže z jednoho z nejproslulejších baletních představení historie; z úžasného Labutího jezera.

Je úterý 14. 11. 2023 a my právě ve spěchu spolu s třídou H3, H4, KČ3B a hrstkou lidí ze třídy CR3 vstupujeme do ostravského Divadla Antonína Dvořáka na 1. veřejnou generální zkoušku tohoto představení. Málem jsme to kvůli zpoždění nestihli, ale jsme tady, uspěchaně již jdeme odložit kabáty a hned vzhůru do sálu.

Ten je...absolutně kouzelný. No a koukněte na ten lustr! Když se rozhlédnete kolem a nasajete trochu atmosféry, tak spolu s příjemnou hřejivou vůní starého dřeva můžete cítit i půvab tohoto místa. Ale brzy již začíná představení a s dalšími postřehy se vám ozve ihned po něm. Věříme, že to bude kouzelný zážitek a těšíme se na něj!

◆ . * po představení * . ◆

Tak, představení skončilo a my se vám ozýváme spolu s Adélou Slívovou po našem boku. „Adél, tak jak se ti to líbilo? Byla jsi v takovém divadle poprvé? Nebo třeba poprvé na baletě? Povědej, přeháněj!”

„Byla jsem v takovém noblesním divadle poprvé a na baletu taktéž. Představení bylo nádherné, obdivuji všechny baletky a baletní mistry, taky dirigenta a celý orchestr. Předvedli opravdu oslnivý výkon. Určitě navštívím divadlo v budoucnu znova, třeba to bude zase na nějaký balet, uvidíme. ”

A my se s vámi teď již loučíme a doufáme, že se v tomto školním roce ještě někde kulturně obohatíme!

Maki H., vaše milované redaktorské strašidlo ♡

Překvapení

Dokážete podle obrázku posoudit, co si zvířátka myslí nebo co říkají?

Napište text do bublinek:

